

ת"פ 4876/02/13 - מדינת ישראל נגד דליה שהם, זאב שהם

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 4876-02-13 מדינת ישראל נ' שהם ואח'

בפני
בעניין: כבוד הסגנית נשיאה הדס יהלום
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חגית רונן

המאשימה

נגד

1. דליה שהם
2. זאב שהם ע"י ב"כ עו"ד אפרת דויטש

הנאשמים

גזר דין

1. ביום 23/4/17 הורשעו הנאשמים בעבירה של העסקת עובדת זרה שלא על פי היתר כדין בניגוד להוראות סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 מיום 6/11/10 ועד ליום 14/4/11.

2. בדיון מיום 23/5/17 העלו הצדדים טיעונים לעונש.

3. טיעוני ב"כ המאשימה

א. לטענת ב"כ המאשימה לצורך גזירת העונש יש ליתן את הדעת לכך שמדובר בהעסקה רציפה, קבועה וממושכת של עובדת אשר נכנסה לישראל באשרה בענף הסיעוד והועסקה על ידי הנאשמים במשק בית ללא אשרה.

ב. על פי הפסיקה מדובר בעבירה המהווה בעיה חברתית ומוסרית המצדיקה הטלת קנסות גבוהים.

ג. מתחם הענישה הראוי הוא קנס בשיעור שבין 20% ל - 80% מגובה הקנס המקסימלי הקבוע בחוק והעומד על 58,400 ₪. דהיינו בין 11,680 ₪ ברף הנמוך ל - 46,720 ₪ ברף הגבוה.

נטען כי הקנס שיש לגזור לנאשמים מתוך מתחם זה בנסיבות העניין הוא 18,000 ₪ לנאשמת

ו-16,000 ₪ לנאשם. נטען כי על אף שהנאשמים חולקים קורת גג משותפת, נלקחה בחשבון הדומיננטיות של הנאשמת בהעסקת העובדת הזרה.

- ד. נטען כי המאשימה שקלה את העובדה שכתב האישום הוגש שנתיים לאחר ביצוע העבירה.
- ה. יש לחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות בהתאם לסעיף 72 לחוק העונשין, כאשר גובה ההתחייבות יהיה מקסימלי למשך 3 שנים ממתן גזר הדין.

4. טיעוני ב"כ הנאשמים

- א. מדובר בבני זוג שחיים ביחד על כן מדובר ביחידה כלכלית אחת.
- ב. כתב האישום הוגש רק לאחר כשנתיים ממועד ביצוע העבירה וההליך התארך שלא בעטיים של הנאשמים ובאופן שהסב להם עינוי דין ופגיעה ביכולתם לנהל את ההליך.
- ג. הנאשמים לעולם לא הורשעו ולא עברו על החוק והנם אנשים נורמטיביים התורמים לקהילה איש איש בתחומו. הנאשמים שיתפו פעולה באופן מלא עם הרשויות, מרגע הכניסה לביתם ועד להטסת העובדת הזרה מן הארץ.
- ד. לא התקיימו הנסיבות המפורטות בהנחיות משרד התמ"ת להגשת כתב אישום.
- ה. עולה מן הראיות כי הנאשמים הביעו חרטה.
- ו. עצם הרשעתם של הנאשמים מהווה עונש מרתיע.

הכרעה

מתחם הענישה ההולם

5. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו "**יחס הולם ומידתי בין חומרת העבירה ומידת האשם לבין סוג ומידת העונש המוטל**" (סעיף 40ב לחוק העונשין).

6. בהתאם להוראת סעיף 40ג לחוק העונשין - גזירת עונשו של נאשם שהורשע בדין נעשית בשני שלבים: בשלב הראשון - יש לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה, בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות:

"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).

בשלב השני - יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה ההולם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, נטילת אחריות, שיתוף פעולה עם רשויות האכיפה, חלוקה הזמן מאז ביצוע העבירה, עברו הפלילי של הנאשם ועוד.

7. על פי הפסיקה, העסקת עובדים זרים שלא כדין פוגעת במדיניות הכלכלית של הממשלה ובתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבין ויש בה להשליך על עליה ברמת האבטלה מחד גיסא והפחתה ברמת השכר מאידך גיסא. ראה ע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ ואח', מיום 8/11/14.

כן נקבע לגבי העסקת עובד זר כי מדובר בעבירה חמורה, המחייבת ענישה מרתיעה (ע"ע (ארצי) 27/07 מדינת ישראל נ' ססה יבוא ושיווק עץ בע"מ, מיום 17/7/08 וההפניות שם).

8. מבחינת היקף העבירה - מדובר בהעסקה שלא כדין של עובדת אחת, שלא במסגרת עסקים או משלח ידם של הנאשמים.

ההעסקה נמשכה לאורך תקופה של כחמישה חודשים, תוך הלנת העובדת בביתם של הנאשמים.

9. בשים לב לערך החברתי המוגן, נסיבות ביצוע העבירה כמפורט לעיל, ומדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים - מתחם הענישה הראוי עבור העבירה בכתב האישום הוא קנס בשיעור שבין 10,000 ₪ ל-25,000 ₪.

ראו:

הע"ז (ת"א) 1094-10 מדינת ישראל נ' רונן משה שריון, מיום 22/2/17;

הע"ז (ת"א) 6468-10-12 מדינת ישראל נ' ליאונל דוד כהן, מיום 24/5/14;

הע"ז (ת"א) 15327-01-12 מדינת ישראל נ' ריק רויטל, מיום 8/4/14;

הע"ז (ת"א) 23787-02-12 מדינת ישראל נ' שאול שי מאור מיום 3/7/12.

גזירת העונש מתוך המתחם שנקבע

10. בגזירת העונש הראוי לכל אחד משני הנאשמים, מתוך המתחם שצוין לעיל, יש לקחת בחשבון לקולא את העובדה שמדובר בתא משפחתי אחד וביחידה כלכלית אחת.

ראו ע"פ 33166-09-15 מדינת ישראל נ' ערנה מן ואלי מן, מיום 1.2.17.

עוד יש לציין את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות (בסוף שנת 2010 ותחילת שנת 2011) ואת העובדה שכתב האישום הוגש שנתיים לאחר מכן בחודש פברואר 2013.

כמו כן, יש ליתן את הדעת לכך שלא הוגשו כתבי אישום נוספים כנגד הנאשמים בגין עבירות אלה וכי הנאשמים נטולי עבר פלילי.

עוד אציין כי שוכנעתי שמדובר במעידה חד פעמית מצד הנאשמים וכי תכלית ההרתעה האישית בעניינם, הושגה כבר בעצם הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי.

11. בשים לב למכלול השיקולים ובהתאם לעמדת המאשימה, ניתן להסתפק בגזירת קנס ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע.

בהתאם לכך אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלקמן:

12. **לגבי הנאשמת** - קנס בסך 12,000 ₪.

13. **באשר לנאשם** - מהראיות וכן בהתאם לעמדת המאשימה, עולה כי מעורבותו בהעסקת העובדת הזרה היתה פחותה במידה מסוימת ממעורבותה של הנאשמת 2, שכן הנאשמת היא ששילמה את שכרה ונתנה לה הוראות.

אמנם אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריות לעבירה של העסקת העובדת הזרה במשק ביתו, אולם יש מקום להפחית בעונש. לפיכך אני קובעת כי הנאשם ישא בקנס מופחת בסך 10,000 ₪.

14. כל אחד מהנאשמים ישלם את הקנס בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון תוך 30 יום מהיום.

15. כמו כן, בתוך 30 יום מהיום יחתמו הנאשמים על התחייבות להימנע מביצוע עבירה על חוק עובדים זרים, לתקופה של שלוש שנים, שאם לא כן יחוייב כל אחד מהם בקנס המקסימלי הקבוע בחוק בסך 58,400 ₪.

ניתן היום, ג' סיוון תשע"ז, 28 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

הדס יהלום, סגנית נשיאה